
II. TROSKY STARÉHO SVĚTA

KDYŽ SE Z VAŠICH SOUSEDŮ STANE ZPRAVODAJSTVÍ

Jen se nedělejte. Já vím, že chcete slyšet o masakrech a vypálených kibucech. Jen se nedělejte. Předě mnou se za to nemusíte stydět. Ostatně byl to ten hlavní obraz útoku ze 7. října.

Když jsem v červenci 2022 cestou z koupání v mé milované Lužici uviděl z plání nad Bad Schandau obří sloupec kouře, vycházející z lesů u Hřenska, taky jsem nezařekl osádce vozu: „Odvraťme zrak, není hezké se koukat na cizí neštěstí.“ Ano, bylo to trochu smutné a i na tu dálku strašidelné, ale zároveň jsem cítil zvědavost i jistou fascinaci tou kulisou. A nemyslím, že jsem úchyl a pyroman. Jen nemoralizuji. Dnes jsem se zcela nesrovnal se zvláštním rozparem své profese. My novináři lezeme na místa různých pohrom a bude v tom určitě i trochu zvědavosti (a zvědavosti). Vidíme občas fascinující věci. Ale pak někteří z nás v reportážích kážou o tom, že „práci složek integrovaného záchranného systému narušovali neukáznění jedinci, kteří se sjeli k místu tragédie“.

Jenomže ten, kdo bydlel v Hřensku, asi fakt při pohledu na postupující požár nepocítoval coby hlavní emoci zvědavost. Už nebyl pozorovatelem. Týkalo se ho to.

Kibuc Kfar Aza. Foto: Z. Šmajlerová, 4. 12. 2023.

Po šesti letech práce zpravodaje a skoro třiceti letech, kdy Izrael osobně poznávám, jsem trochu jako onen obyvatel Hřenska. Ne snad že bych ztrácel schopnost odstupu a stával se Izraelcem, ale v každé pohraniční vesnici tam na jihu někoho znám. Někdy jen jako respondenta z dávné reportáže, jiní jsou mí kamarádi nebo příbuzní mých známých.

Annalee. Foto: osobní archiv.

„Nééé. Proč?“

(Když si na někoho zvyknu, tak o něj nechci přijít. V zemi a v profesi, kde nic není stabilní, požaduji aspoň doma jistoty!)

„Půjdeme bydlet k Juvalovým rodičům, do skutečného kibucu.“

Poslední půlvětu provází sarkastický akcent. Když jsme se seznámili, vyprávěl jsem jí, jak stále míň snáším kolektiv a jak si vážím buržoazní hodnoty být sám. Jednou jsem jí a kamarádce vyčetl, že kafrají zrovna pod mým oknem. („Hele, tady nejsme v kibucu. Já tu potřebuju klid.“)

„Ne. Neodcházej.“ Teď zase moji větu provází vroucí, „zamilované“ zamrknání.

Ne, nezamiloval jsem se, ale byla fajn. To není málo, pokud skrz své povolání trávíte celé dny mezi lidmi, v davech na demonstracích, ve frontách na letištích a na úřadech. Se všemi musíte komunikovat, případně se s nimi dohadovat (a hádat). Ano, to, že je někdo fajn, není vůbec málo.

Annalee chodila s Juvaem. Pár dnů do týdne u ní přespával. Dlouhé dredy a bačkovské kulaté brýle. Nosil volné tričko a konopné kalhoty. První měsíce jsem se

Hned ráno 7. října jsem z hotelu v Kyjevě rozeslal i několik zpráv, které nepsal novinář, ale člověk Borek. A nepsal jsem je v rozjařené zvědavosti, nýbrž s temnou hrůzou.

Třicátnice Annalee se během covidu přistěhovala do malého domečku na zahradě za mým domem na předměstí Tel Avivu. Psycholožka s kořeny v Jihoafrické republice. Plynulá angličtina, inteligentní, vyrovnaná, na Izraelku tichá. Zůstala tu v mém sousedství po dva roky.

„Davide, chci ti něco říct.“ Naklání se mi do okna pracovny.

(Má vlídný pohled, ale znáte psychology a ty jejich teorie o asertivitě a sebeprosazování. Dokážou člověka vlídně poslat k šípku.)

Zpozorním a v duchu si procházím seznam možných hříčů. (Snad jí nevdala ta sušička na prádlo, kterou jsem spustil až o půlnoci.)

„Budeme se s Juvaem stěhovat.“